

Súd: Krajský súd Trnava
Spisová značka: 3To/54/2018
Identifikačné číslo súdneho spisu: 2117012365
Dátum vydania rozhodnutia: 29. 11. 2018
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Janka Klčová
ECLI: ECLI:SK:KSTT:2018:2117012365.1

Uznesenie

Krajský súd v Trnave v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Janky Klčovej a sudcov JUDr. Kataríny Stanislavskej a JUDr. Rastislava Kresla, v trestnej veci obžalovaného Q. J., nar. XX.XX.XXXX, pre prečin neoprávneného vyrobenia a používania platobného prostriedku, elektronických peňazí alebo inej platobnej karty podľa § 219 ods. 1 Trestného zákona a iné, o odvolaní okresného prokurátora proti rozsudku Okresného súdu Trnava, sp. zn. 1T/89/2017-155 zo dňa 06.03.2018, na verejnom zasadnutí konanom dňa 29.11.2018 v Trnave, takto:

rozhodol:

Podľa § 319 Trestného poriadku sa odvolanie okresného prokurátora z a m i e t a.

odôvodnenie:

Rozsudkom Okresného súdu Trnava, č. k. 1T/89/2017-155 zo dňa 06.03.2018 bol obžalovaný Q. J. uznaný vinným z prečinu neoprávneného vyrobenia a používania platobného prostriedku, elektronických peňazí alebo inej platobnej karty podľa § 219 ods. 1 Trestného zákona v jednočinnom súbehu s prečinom krádeže podľa § 212 ods. 2 písm. f/, ods. 3 písm. b/ Trestného zákona, na tom skutkovom základe,

že

dňa 28.06.2016 v popoludňajších hodinách si na I. ulici v T. presne nezisteným spôsobom zaobstaral čiernu koženkovú dámsku kabelku, v ktorej sa nachádzala čierna kožená peňaženka s finančnou hotovosťou 3 eur, obal s dokladmi - občianskym a vodičským preukazom, preukazom poistenca, bankomatová karta a kreditná karta tzv. C. J. k účtu XXXXXXXXXXXX vedenom v I. I., všetko na meno J. B., pričom ešte v ten istý deň tzv. C. J. neoprávnene použil v T. a čerpacej stanici T. N., s.r.o. a vykonal bezkontaktné platby v čase o 18:22 hod v sume 4,81 eur, v čase 18:23 hod v sume 15,60 eur a v obchodnom dome K. na ulici F. B. XX v čase o 18:58 hod v sume 14,99 eur, v čase o 19:05 hod v sume 17 eur, v čase o 19:07 hod v sume 18 eur a tiež aj obchodnom centre Z. T. dvakrát neúspešne pokúsil o bezkontaktné platby, čím spôsobil J. B. škodu vo výške 101,40 eur, napriek tomu, že bol postihnutý za priestupok proti majetku podľa § 50 ods. 1 zákona č. 372/1990 Zb. pokutou vo výške 75 eur uloženou rozhodnutím Okresného úradu Trnava č. OU-TT-OVVS2-2016/007446 zo dňa 18.05.2016, právoplatným dňa 14.06.2016 a hoci bol odsúdený trestným rozkazom Okresného súdu Trnava zo dňa 25.07.2014 sp. zn. 0T/140/2014, právoplatným dňa 25.07.2014 pre prečin krádeže podľa § 212 ods. 2 písm. f/, ods. 3 písm. b/ Trestného zákona, teda neoprávnene si obstaral platobnú kartu a použil ju, prisvojil si cudziu vec tým, že sa jej zmocnil, hoci bol za obdobný čin v predchádzajúcich dvanástich mesiacoch postihnutý a hoci bol za taký čin v predchádzajúcich štyroch mesiacoch odsúdený,

čím spáchal prečin neoprávneného vyrobenia a používania platobného prostriedku, elektronických peňazí alebo inej platobnej karty podľa § 219 ods. 1 Trestného zákona v jednočinnom súbehu s prečinom krádeže podľa § 212 ods. 2 písm. f/, ods. 3 písm. b/ Trestného zákona.

Okresný súd pri rozhodovaní o treste postupom podľa § 44 Trestného zákona upustil od uloženia súhrnného trestu podľa § 42 Trestného zákona, pretože pokladal na ochranu spoločnosti a nápravu obžalovaného za dostatočný trest odňatia slobody vo výmere 3 (tri) roky so zaradením do ústavu na výkon trestu so stredným stupňom stráženia, ktorý bol obžalovanému uložený Trestným rozkazom Okresného súdu Trnava zo dňa 03.01.2017 sp. zn. 1T/99/2016, právoplatným dňa 09.01.2017. Podľa § 287 ods. 1 Trestného poriadku okresný súd zaviazal obžalovaného nahradiť poškodenej J. B., nar. XX.XX.XXXX v C., trvale bytom U. I. XX, škodu vo výške 31,- eur a poškodenej Slovenskej sporiteľni, a.s. so sídlom Tomášikova 48, Bratislava, IČO: 00 151 653 škodu vo výške 70,40- eur, a to do 15 dní od právoplatnosti rozsudku, čím bola určená vykonateľnosť napadnutého rozsudku.

Okresný súd svoje rozhodnutie odôvodnil v rozsahu č. I. 155-156.

Z odôvodnenia napadnutého rozsudku vyplýva, že obžalovaný na hlavnom pojednávaní po poučení podľa § 257 ods. 1 písm. b/, c/, ods. 4, ods. 5, ods. 8 Trestného poriadku urobil vyhlásenie podľa § 257 ods. 1 písm. b/ Trestného poriadku o tom, že je vinný zo spáchania skutku uvedeného v obžalobe Okresnej prokuratúry Trnava zo dňa 08.12.2017 sp. zn. 1Pv/415/16. Obžalovaný na otázky súdu v zmysle § 333 ods. 3 písm. c/, d/, f/, g/, h/ Trestného poriadku odpovedal kladne „áno“, na čo prokurátor navrhol vyhlásenie obžalovaného prijať. Okresný súd podľa § 257 ods. 7, ods. 8 Trestného poriadku prijal vyhlásenie obžalovaného o vine, nakoľko na podklade výsledkom dokazovania vykonaného v prípravnom konaní nemal žiadne pochybnosti o vine obžalovaného. Okresný súd vyhlásil, že dokazovanie na hlavnom pojednávaní vykoná k výroku o treste a o náhrade škody.

Pokiaľ ide o dokazovanie k výroku o treste, okresný súd na hlavnom pojednávaní vykonal dokazovanie oboznámením sa listinných dôkazov, ktorými boli trestný rozkaz Okresného súdu Trnava sp. zn. 0T/140/2014, trestný rozkaz Okresného súdu Trnava sp. zn. 1T/99/2016, rozhodnutie o priestupku, hodnotenie z výkonu trestu, správy o povesti, aktuálne lustrácie na obžalovaného a podstatný obsah spisu Okresného súdu Trnava sp. zn. 1T/99/2016.

Z listinných dôkazov súd prvého stupňa zistil, že obžalovaný je slobodný, otec jedného dieťaťa, z miesta bydliska nie je bližšie hodnotený. Z hodnotenia z výkonu trestu na obžalovaného neboli zistené žiadne negatívne skutočnosti, bol kladne hodnotený počas pracovného zaradenia. Predpokladaný koniec výkonu dvoch uložených a nariadených trestov odňatia slobody má byť dňa 20.01.2021. V minulosti bol dvakrát priestupkovo postihnutý pre priestupky proti majetku, doposiaľ šesťkrát súdne trestaný za majetkovú trestnú činnosť. Vzhľadom k jeho postoju v predmetnej veci (ku skutkom sa priznal a oľutoval ich spáchania), ako aj postoju k trestnej veci vedenej na Okresnom súde Trnava pod sp. zn. 1T/99/2016, v ktorej bol spáchaný skutok v súbehu so skutkom v predmetnej veci (kde sa tiež priznal ku skutku a ten aj oľutoval) prichádzalo do úvahy uloženie súhrnného trestu podľa § 42 Trestného zákona s použitím tzv. asperačnej zásady podľa § 41 ods. 2 Trestného zákona, s prihliadnutím k tomu, že by nemohol pri ukladaní súhrnného trestu prihliadnuť na priťažujúcu okolnosť podľa § 37 písm. h/ Trestného zákona, nakoľko by to bolo v rozpore s aktuálnou rozhodovacou činnosťou súdov s poukazom na aplikáciu asperačnej zásady pri ukladaní súhrnného trestu, ako aj ku kladnému hodnoteniu z ústavu na výkon trestu bolo možné postupovať podľa § 44 Trestného zákona, teda upustiť od uloženia súhrnného trestu, pretože na ochranu spoločnosti a nápravu obžalovaného je dostatočný trest odňatia slobody uložený Okresným súdom Trnava dňa 03.01.2017 sp. zn. 1T/99/2016 v trvaní 3 (tri) roky so zaradením do ústavu so stredným stupňom stráženia. Okresný súd pri rozhodovaní o treste nezistil podmienky na uloženie ochranného opatrenia.

Pokiaľ ide o výrok o náhrade škody, s trestným konaním bolo spojené aj tzv. adhézne konanie, keď nároky na náhradu škody si riadne a včas uplatnili poškodení: J. B. a I. I., na základe výpisu z účtu a odborného vyjadrenia, ktoré boli oboznámené na hlavnom pojednávaní. Uplatnené nároky poškodených boli opodstatnené, obžalovaný ich na hlavnom pojednávaní uznal s tým, že škodu uhradí po prepustení z výkonu trestu. Vzhľadom k tomu okresný súd obžalovaného postupom podľa § 287 ods. 1 Trestného poriadku obžalovaného zaviazal na náhradu škody poškodeným.

Proti tomuto rozsudku zahlásil ihneď po vyhlásení rozsudku na hlavnom pojednávaní odvolanie okresný prokurátor, ktoré písomne doplnil na č.l. 158. Odvolanie podal čo do výroku o treste v neprospech obžalovaného.

Podľa názoru prokurátora okresný súd vec nesprávne právne posúdil, keď u obžalovaného upustil od uloženia súhrnného trestu. Má za to, že trest uložený skorším rozsudkom za zločin lúpeže podľa § 188 ods. 1 Trestného zákona je nedostatočný a takto uložený trest na spodnej hranici trestnej sadzby je aj v rozpore so zásadou proporcionálnosti trestu. Okresný súd dôsledne nezhodnotil všetky okolnosti rozhodné pre uloženie trestu. V prípade ukladania súhrnného trestu by bol trest odňatia slobody ukladaný v sadzbe 4 roky 8 mesiacov do 8 rokov pri zohľadnení § 36 písm. l/ Trestného zákona, § 37 písm. m/, písm. h/, § 41 ods. 2 Trestného zákona a § 42 ods. 1 Trestného zákona. Poukazuje tiež na to, že osoba obžalovaného nedáva záruku, že by uložený trest postačoval na jeho nápravu s ohľadom na laxný postoj k porušovaniu zákona ako aj vzhľadom na jeho predchádzajúce odsúdenia.

Vzhľadom na odvolacie argumenty navrhuje, aby odvolací súd podľa § 321 ods. 1 písm. e/ Trestného poriadku zrušil výrok o treste napadnutého rozsudku v celom rozsahu a podľa § 322 ods. 3 Trestného poriadku rozhodol sám a uložil obžalovanému súhrnný trest odňatia slobody v trvaní 4 roky a 8 mesiacov so zaradením obžalovaného do ústavu na výkon trestu so stredným stupňom stráženia a zároveň podľa § 42 ods. 2 Trestného zákona zrušil výrok o treste uložený trestným rozkazom Okresného súdu Trnava zo dňa 03.01.2017 sp. zn. 1T/99/2016 a zároveň uložil ochranné protitoxikologické liečenie.

Obžalovaný sa k odvolaniu obžalovanej nevyjadril.

Krajský súd vo veci vykonal verejné zasadnutie dňa 29.11.2018 za prítomnosti obžalovaného, obhajcu obžalovaného a zástupkyne Krajskej prokuratúry v Trnave. Po zistení, že sa nedostavila poškodená J. B., ako aj splnomocnenkyňa poškodenej I. I., JUDr. C. C., odvolací súd vyhlásil uznesenie, ktorým rozhodol, že verejné zasadnutie vykoná v neprítomnosti týchto osôb. Odvolací súd na verejnom zasadnutí oboznámil zúčastnených s napadnutým rozsudkom okresného súdu, odvolaním okresného prokurátora a podstatným obsahom spisu. Zástupkyňa Krajskej prokuratúry Trnava predniesla dôvody odvolania zhodne s písomným dôvodom odvolania, navrhla zrušiť výrok o upustení od uloženia súhrnného trestu a uložiť obžalovanému nepodmienečný súhrnný trest odňatia slobody na dolnej hranici trestnej sadzby vo výmere 4 roky a 8 mesiacov ako aj ochranné protitoxikologické liečenie ústavnou formou. Obhajca obžalovaného navrhol odvolania prokurátora zamietnuť. S výrokom o treste tak ako rozhodol okresný súd sa stotožňuje. Obžalovaný spáchania skutku opätovne oľutoval, uvedomuje si svoje konanie, verbalizoval nápravu.

V zmysle ustanovenia § 317 ods. 1 Trestného poriadku, ak nezamietne odvolací súd odvolanie podľa § 316 ods. 1 Trestného poriadku alebo nezruší rozsudok podľa § 316 ods. 3 Trestného poriadku, preskúma zákonnosť a odôvodnenosť napadnutého výroku rozsudku, proti ktorému odvolateľ podal odvolanie ako i správnosť postupu konania, ktoré mu predchádzalo. Na chyby, ktoré neboli odvolaním vytýkané prihliadne len vtedy, ak by odôvodňovali podanie dovolania podľa § 371 ods. 1 Trestného poriadku.

Po splnení prieskumnej povinnosti v rozsahu § 317 Trestného poriadku odvolací súd zistil, že odvolanie okresného prokurátora nie je dôvodné.

Odvolací súd konštatuje, že okresný súd v záujme náležitého zistenia skutkového stavu veci vykonal všetky dôkazy, ktoré mal k dispozícii, a to pri uplatnení všetkých základných zásad, ktoré trestný proces upravujú. Vo vzťahu k napadnutému výroku o treste obžalovaného jasne, zrozumiteľne a presvedčivo vysvetlil, ktoré skutočnosti považoval za dokázané, o ktoré skutočnosti svoje tvrdenia oprel a akými úvahami sa spravoval pri ukladaní trestu. Záverečný názor okresného súdu na prejednanú vec, keď postupom podľa § 44 Trestného zákona upustil od uloženia súhrnného trestu podľa § 42 Trestného zákona obžalovanému a zároveň ho zaviazal na náhradu škody poškodeným subjektom je dostatočne presvedčivý, opodstatnený z hľadiska vecnej správnosti a zároveň zákonný a spravodlivý. Odôvodnenie rozsudku zodpovedá zákonným požiadavkám vyplývajúcim z ust. § 168 Trestného poriadku a odvolací súd sa bez výhrad s týmto odôvodnením stotožňuje a odkazuje naň. Na skonštatovanie správnosti odvolací súd uvádza nasledovné:

Úvodom odvolací súd uvádza, že výrok o vine obžalovaného nie je predmetom odvolacieho prieskumu, nakoľko jeho správnosť okresný prokurátor v odvolaní nijako nespochybnil ani nenamietal a proti tomuto výroku ani nebolo možné podať odvolanie z toho dôvodu, že súd prvého stupňa podľa § 257 ods. 7 Trestného poriadku prijal vyhlásenie o vine obžalovaného zo spáchania skutkov, ktoré mu boli v obžalobe kladené za vinu. Inštitút uznania viny svojou povahou vylučuje preskúmanie skutkového

stavu konštatovaného výrokom obžaloby a obžalobou určenej právnej kvalifikácie po prijatí vyhlásenia obžalovaného podľa § 257 ods. 1 písm. b) Trestného poriadku, preto výrok o vine u obžalovaného odvolací súd neskúmal z hľadiska jeho zákonnosti a odôvodnenosti. Proti výroku o vine v tomto prípade teda odvolanie ako opravný prostriedok nie je prípustné.

Odvolací súd konštatuje, že hlavné pojednávanie na súde prvého stupňa bolo vykonané v zmysle príslušných zákonných ustanovení Trestného poriadku, kedy po prednesení obžaloby okresným prokurátorom obžalovaný po zákonom poučení urobil vyhlásenie podľa § 257 ods. 1 písm. b) Trestného poriadku, že je vinný zo spáchania skutkov uvedených v obžalobe. Následne sa obžalovaný kladne vyjadril ku skutočnostiam v zmysle § 333 ods. 3 písm. c), d), f), g) a h) Trestného poriadku, na čo prokurátor navrhol vyhlásenie obžalovaného prijať. Okresný súd potom správne podľa § 257 ods. 7, ods. 8 Trestného poriadku prijal vyhlásenie obžalovaného o vine a vyhlásil, že dokazovanie na hlavnom pojednávaní vykoná výlučne vo vzťahu k výroku o treste a o náhrade škody. Uvedené skutočnosti nesporne vyplývajú zo zápisnice z hlavného pojednávania na č.l. 153, pričom odvolací súd konštatuje, že takýto postup okresného súdu bol správny a zákonný.

Odvolacia argumentácia okresného prokurátora spočívala v spochybnení postupu okresného súdu pri ukladaní trestu obžalovanému. Nestotožnil sa s upustením od uloženia súhrnného trestu obžalovanému v zmysle § 44 Trestného zákona, a to s poukazom na skutočnosť, že už trest uložený skorším rozhodnutím, tu Trestným rozkazom 1T/99/2016 pre zločin lúpeže podľa § 188 vo výmere 3 (tri) roky je na nápravu obžalovaného nedostatočný. Pochybuje o náprave obžalovaného. Tiež mal za to, že po vzhľadnutí jednej poľahčujúcej okolnosti podľa § 36 písm. l/ Trestného zákona a dvoch priťažujúcich okolností podľa § 37 písm. m/, písm. h/, § 41 ods. 2 Trestného zákona bolo odôvodnené uloženie súhrnného trestu v trestnej sadzbe 4 roky a 8 mesiacov až 8 rokov.

S argumentáciu okresného prokurátora sa odvolací súd nemôže stotožniť.

Podľa § 42 ods. 1 Trestného zákona, ak súd odsudzuje páchatela za trestný čin, ktorý spáchal skôr, ako bol súdom prvého stupňa vyhlásený odsudzujúci rozsudok za iný jeho trestný čin, uloží mu súhrnný trest podľa zásad na uloženie súhrnného trestu.

Podľa § 44 Trestného zákona, súd upustí od uloženia súhrnného trestu podľa § 42 alebo od uloženia ďalšieho trestu podľa § 43, ak pokladá trest uložený skorším rozsudkom na ochranu spoločnosti a nápravu páchatela za dostatočný.

Z pripojeného spisu sp. zn. 1T/99/2016 bolo zistené, že obžalovaný bol Trestným rozkazom Okresného súdu Trnava sp. zn. 1T/99/2016-205 z 03.01.2017 právoplatným dňa 09.01.2017 uznaný vinným zo zločinu lúpeže podľa § 20 k § 188 Trestného zákona, za čo mu bol okresným súdom uložený trest odňatia slobody vo výmere 3 (tri) roky so zaradením pre výkon trestu do ústavu na výkon trestu odňatia slobody so stredným stupňom stráženia. Zároveň mu bolo uvedeným trestným rozkazom podľa § 73 ods. 2 písm. d/ Trestného zákona uložené ochranné protitoxikomanické liečenie ústavnou formou. Trestný rozkaz bol obhajkyni obžalovaného doručený dňa 09.01.2017, čo vyplýva z doručenký na č.l. 271 pripojeného spisu 1T/99/2016.

Vzhľadom na to, že obžalovaný sa spáchania skutku v tejto veci dopustil dňa 28.06.2016, teda skôr, ako mu bol doručený Trestný rozkaz Okresného súdu Trnava sp. zn. 1T/99/2016, v predmetnej veci boli splnené podmienky na uloženie súhrnného trestu podľa vyššie odcitovaného ust. § 42 ods. 1 Trestného zákona, na čo aj správne poukázal okresný prokurátor v odvolaní. Nemožno sa ale stotožniť s názorom prokurátora, podľa ktorého trest odňatia slobody uložený Trestným rozkazom Okresného súdu Trnava sp. zn. 1T/99/2016 z 03.01.2017 v trvaní tri roky ne pre obžalovaného nedostatočný a nemožno od neho očakávať nápravu, taktiež sa odvolací súd nestotožňuje s pričítaním priťažujúcej okolnosti podľa § 37 písm. h/ Trestného zákona.

Odvolací súd sa plne stotožňuje s priznaním poľahčujúcej okolnosti podľa § 36 písm. l/ Trestného zákona (obžalovaný sa k spáchaniu skutku priznal a skutok oľutoval, čo sa premietlo aj vo vyhlásení obžalovaného o vine na hlavnom pojednávaní) ako i priťažujúcej okolnosti podľa § 37 písm. m/ Trestného zákona (bol už za trestný čin odsúdený). Nemožno sa však stotožniť s názorom prokurátora, že obžalovanému priťažuje aj okolnosť podľa § 37 písm. h/ Trestného zákona, a to že spáchal viac trestných

činov. Tento názor bol vyvrátený správnym odôvodnením súdu prvého stupňa, ktorým poukázal na nemožnosť uloženia súhrnného trestu podľa § 42 ods. 1 Trestného zákona za použitia tzv. asperačnej zásady, nakoľko nie je možné pričítať obžalovanému ako priťažujúcu okolnosť to, že spáchal viac trestných činov, s čím sa odvolací súd bez výhrad stotožňuje.

Podľa § 38 ods. 1 Trestného zákona, na okolnosť, ktorá je zákonným znakom trestného činu, nemožno prihliadnuť ako na poľahčujúcu okolnosť, priťažujúcu okolnosť, okolnosť, ktorá podmieňuje uloženie trestu pod zákonom ustanovenú dolnú hranicu trestnej sadzby, alebo okolnosť, ktorá podmieňuje použitie vyššej trestnej sadzby.

V tejto súvislosti odvolací súd poukazuje na Stanovisko trestnoprávneho kolégia NS SR sp. zn. Tpj 104/2009 zo 14. júna 2010, z ktorého vyplýva, že spáchanie zbiehajúceho sa trestného činu sa v súlade so zásadou „ne bis in idem“ vyjadrenou v § 38 ods. 1 Trestného zákona nepoužije ako priťažujúca okolnosť podľa § 37 písm. h) Trestného zákona, ak by išlo zároveň o okolnosť, ktorá podmieňuje použitie vyššej trestnej sadzby, pričom môže ísť aj o okolnosť podľa ustanovenia všeobecnej časti Trestného zákona (§ 41 ods. 2 Trestného zákona). Trestnoprávne kolégium tunajšieho krajského súdu sa jednoznačne zhodlo, že uvedené stanovisko je potrebné aj naďalej uplatňovať v rozhodovacej činnosti tunajšieho súdu.

Podľa tohto stanoviska spáchanie druhého trestného činu ako priťažujúca okolnosť podľa § 37 písm. h) Trestného zákona sa nepoužije, ak je potrebné z dôvodu viacčinného súbehu trestných činov, z ktorých aspoň jeden je zločinom, aplikovať asperačnú zásadu v zmysle § 41 ods. 2 Trestného zákona (eventuálne v nadväznosti na toto ustanovenie aj v zmysle § 41 ods. 3, alebo § 42 Trestného zákona. Spáchanie druhého trestného činu (popri zločine alebo prísnejšie trestnom čine) je totiž okolnosťou, podmieňujúcou použitie prísnejšej trestnej sadzby podľa naposledy citovaného ustanovenia. Platí teda, že okolnosť, podmieňujúca použitie prísnejšej trestnej sadzby môže byť takto použitá nielen podľa úpravy, obsiahnutej v ustanovení osobitnej časti Trestného zákona (jeho príslušnom vyššom odseku), ale aj v ustanovení všeobecnej časti Trestného zákona (§ 41 ods. 2). Ak je potom takto použitá jej duplicitnému použitiu ako priťažujúcej okolnosti podľa § 37 písm. h) Trestného zákona bráni zásada „ne bis in idem“, vyjadrená v § 38 ods. 1 Trestného zákona.

Z vyššie uvedených dôvodov ako aj s poukazom na relevantnú judikatúru, by bolo aplikovanie priťažujúcej okolnosti podľa § 37 písm. h) Trestného zákona < . porušením zásady zákazu dvojitého pričítania okolnosti podmieňujúcej použitie vyššej trestnej sadzby.

Pokiaľ ide o upustenie od uloženia súhrnného trestu, odvolací súd poukazuje na to, že trest je právnym následkom trestného činu, a teda musí byť úmerný k spáchanému trestnému činu (zásada proporcionality trestu) a je jedným z prostriedkov na dosiahnutie účelu Trestného zákona. Trest má však okrem toho pôsobiť výchovne, a to nielen na páchatel'a, ale aj na ostatných členov spoločnosti. Pritom generálna prevencia sa má uskutočňovať prostredníctvom individuálnej prevencie. Ak sa teda páchatel'ovi zabráni v ďalšej trestnej činnosti, dáva sa tým najavo aj ostatným členom spoločnosti, ktoré správanie je nežiaduce, proti čomu je namierený Trestný zákon a takýmto spôsobom možno ovplyvňovať pozitívnu hodnotovú orientáciu občanov spoločnosti. Z hľadiska týchto úvah odvolacieho súdu možno potom dospieť k záveru, že účel trestu v zmysle § 34 ods. 1 Trestného zákona tvorí jednotu, lebo sa musí vzájomne dopĺňať. Záver súdu o možnosti nápravy páchatel'a musí byť vždy v plnom súlade s ochranou, ktorú súd uloženým trestom poskytuje chráneným záujmom spoločnosti, štátu a občanom pred útokmi páchatel'ov trestných činov.

Cieľom trestného konanie nie je akýsi „revanš“ - odplata za spáchaný skutok, ale predovšetkým náprava páchatel'a a jeho stimulovanie k riadnemu životu.

V čase rozhodovania súdu prvého stupňa mal obžalovaný 28 rokov, slobodný, má jedno maloleté dieťa. Z obsahu pripojeného spisu vyplýva, že obžalovaný nevyrastal v harmonickom prostredí, trestnú činnosť páchal pod vplyvom návykových látok a vo väčšine s kamarátmi, ktorí mali tiež kriminálnu minulosť. Obžalovaný bol kladne hodnotený z Ústavu na výkon trestu odňatia slobody, kde v súčasnosti vykonáva uložený trest. Z hodnotenia vyplýva, že nariadenia a príkazy príslušníkov ZVJS plní, jeho správanie je na požadovanej úrovni, nebol disciplinárne potrestaný. Tiež využil možnosť zaradiť sa do pracovného procesu, pracovná morálka je na požadovanej úrovni. Pokiaľ ide o prejednávaný skutok, k spáchaniu

skutku sa priznal a svoje konanie oľutoval, na hlavnom pojednávaní urobil vyhlásenie o vine. Zároveň uznal škodu, vyjadril snahu o náhradu škody po vykonaní uloženého trestu ako aj to, že si je vedomý svojho protiprávneho konania, po návrate z výkonu trestu sa chce zamestnať a to aj kvôli svojmu maloletému synovi. Je síce pravdou, ako namietal prokurátor, že obžalovaný v minulosti bol riešený za priestupky voči majetku, tiež 6 krát súdne trestaný, no tieto závery nemožno hodnotiť izolovane a vyvodiť z nich záver o tom, že od obžalovaného v budúcnosti nemožno očakávať nápravu. Kriminálna minulosť obžalovaného nemôže automaticky zakladať domnienku, že od obžalovaného v budúcnosti nemožno očakávať, že bude viesť riadny život. Takouto neprimeranou kriminalizáciou jeho osobnosti, ktorý by sa mala premietnuť do uloženia súhrnného trestu vo vyššej výmere by s najväčšou pravdepodobnosťou došlo k sociálnemu zlyhaniu obžalovaného a opätovnému návratu na „kriminálnu dráhu“.

V rámci postupu pri ukladaní trestu, je nevyhnutné hodnotiť osobu obžalovaného vo všetkých súvislostiach a nemožno obísť ani možnosti jeho nápravy. Úsudok o možnosti nápravy páchatel'a si súd vytvára, či už na základe hodnotenia povahy a závažnosti spáchaného trestného činu pri náležitom zhodnotení osoby páchatel'a. Možnosť nápravy páchatel'a konkretizuje jeho osobu vo všetkých zásadných súvislostiach. Primárne ide o stanovenie prognózy budúceho vývoja správania sa páchatel'a na základe objasnenia jeho osobnostných vlastností a ich spojitosti so spáchaným trestným činom vrátane vplyvu sociálnej mikroštruktúry. Záver súdu o možnosti nápravy páchatel'a musí byť pritom vždy v súlade s ochranou, ktorú súd uloženým trestom poskytuje, záujmom spoločnosti, štátu a občanom pred útokmi páchatel'ov trestných činov a výchovným pôsobením na ostatných členov spoločnosti. Pri ukladaní trestov je nutné vychádzať zo spojenia a vzájomnej vyváženosti dvoch princípov, a to princípu zákonnosti trestu a princípu individualizácie trestu.

Odvolací súd dospel k záveru, že u obžalovaného boli v predmetnej trestnej veci splnené zákonné podmienky na upustenie od uloženia súhrnného trestu odňatia slobody podľa § 44 Trestného zákona <. pretože trest, ktorý bol obžalovanému uložený skorším rozhodnutím - Trestným rozkazom Okresného súdu Trnava zo dňa 03.01.2017, sp. zn. 1T/99/2016 <. právoplatným dňa 09.01.2017 vo výmere 3 roky nepodmienečne so zaradením obžalovaného na výkon trestu podľa § 48 ods. 2 Trestného zákona <. do ústavu na výkon trestu so stredným stupňom stráženia, je dostatočný na ochranu spoločnosti a nápravu páchatel'a.

Vzhľadom na vyššie uvedené, odvolací súd sa plne stotožňuje s názorom súdu prvého stupňa a jeho postupom, keď upustil od uloženia súhrnného trestu obžalovanému, v dôsledku čoho bolo potrebné odvolanie okresného prokurátora zamietnuť ako nedôvodné.

K odvolacej námietke prokurátora, ktorou navrhoval uloženie ochranného protitoxikologického liečenia obžalovanému, odvolací súd uvádza, že nepovažuje uloženie tohto druhu ochranného opatrenia za dôvodné, a to s poukazom na to, že ústavné protitoxikologické liečenie bolo obžalovanému uložené už Trestným rozkazom sp. zn. 1T/99/2016, preto uložením ochranného opatrenia aj v tejto veci by došlo k duplicitě.

Pokiaľ ide o výrok o náhrade škody, odvolací súd tento nepreskúmaval, vzhľadom na obmedzený revízný princíp, pretože odvolanie okresného prokurátora bolo podané len proti výroku o treste a poškodené strany odvolanie nepodalí.

Vzhľadom na vyššie uvedenú argumentáciu, odvolací súd uzatvára že v rámci odvolacieho konania bola venovaná dostatočná pozornosť odvolacím námietkam okresného prokurátora, ktoré však nebolo možné akceptovať v takom rozsahu, ktorý by viedol k inému rozhodnutiu vo veci než k akému dospel súd prvého stupňa.

S poukazom na vyššie uvedené skutočnosti krajský súd odvolanie okresného prokurátora podľa § 319 Trestného poriadku zamietol ako nedôvodné.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu riadny opravný prostriedok nie je prípustný.